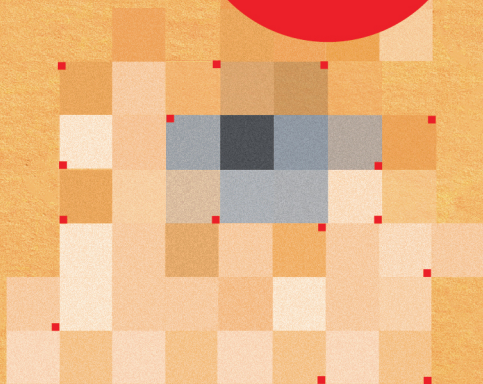
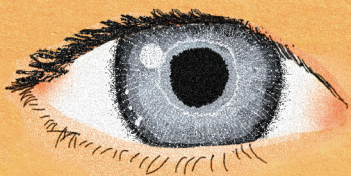

Colleen Hoover
อลิสา สันตสมบัติ แปล

Beat

ฉบับ
ทดลองอ่าน

VERITY

เวอริตี เจื่อนวิปลาส

คาดเดาไม่ถูก ชวนให้สงสัย ราวร่วงลงสู่จินตนาการอันบิดเบี้ยว
ผลงานระทึกขวัญสุดเชิดชึ่งเรื่องดังของนักเขียนผู้สร้างปรากฏการณ์แห่งยุค

เวอร์ตี เจื่อนวิปลาส

Verity

คอลลีน ฮูเวอร์

อลิสา สันตสมบัติ แปล

Beat

บทที่ 6

ห้องทำงานของเวอริตีมีด้านติดอยู่ตรงที่ทิวทัศน์นอกหน้าต่าง กระจกตั้งสูงจากพื้นขึ้นไปจนสุดเพดานและไม่มีสิ่งใดกีดขวางเลย มีแต่กระจกเงาบานใหญ่ ฉันจึงมองเห็นทุกสิ่ง ใครทำความสะอาดกระจกพวกนี้ ฉันพิจารณานานกระจกหาจุด รอยเปื้อน หรืออะไรก็ตาม

ด้านซ้ายของห้องทำงานของเวอริตีก็คือทิวทัศน์นอกหน้าต่างนี้ เช่นกัน พยาบาลจอตตรฐ์ของเวอริตีไว้บนเตียงหลังบ้าน ตรงข้างหน้าต่างทำงานพอดี ฉันมองเห็นใบหน้าต่างข้างทั้งหมดของเธอขณะที่เธอหันหน้าไปทางทิศตะวันตกของเตียงด้านหลัง วันนี้อากาศดีที่จะออกมาข้างนอก พยาบาลจึงนั่งอยู่หน้าเวอริตีอ่านหนังสือให้เธอฟัง เวอริตีมองจ้องไปในความว่างเปล่า และฉันสงสัยว่าเธอจะเข้าใจอะไรสักอย่างบ้างไหม และถ้าเข้าใจ แล้วมันมากน้อยแค่ไหน

ผมเส้นละเอียดของเธอปลิ้วขึ้นท่ามกลางสายลมอ่อน รวากับว่านิ้วมือของผิตนหนึ่งกำลังเล่นปอยผมเหล่านั้น

เมื่อฉันมองดูเธอ ความเห็นใจก็ทวีคูณ นั่นเป็นเหตุผลที่ฉันไม่อยากมองเธอ แต่หน้าต่างพวกนี้ทำให้เป็นไปได้ที่จะไม่มอง ฉันไม่ได้ยินเสียงพยาบาลที่อ่านหนังสือให้เธอฟัง สรุปเอาเองว่าเป็นเพราะหน้าต่างเหล่านี้กันเสียงเช่นเดียวกับส่วนที่เหลือของห้องทำงาน แต่ฉันรู้ว่าพวกเธออยู่ตรงนั้น จึงทำให้มีสมาธิจดจ่อกับงานได้ยากโดยไม่เหลือบขึ้นมองทุกสองสามนาที

จนถึงตอนนี้ฉันมีปัญหาเรื่องการหาบันทึกของนิยายชุดนี้ แต่ฉันเพิ่งค้นข่าวของวันนี้ไปได้เพียงส่วนเดียว ฉันตัดสินใจว่าจะใช้เวลาเข้านี้อ่านหนังสือเล่มแรกกับเล่มสองแบบผ่านๆ และจดบันทึกเกี่ยวกับตัวละครทุกตัวจะดีกว่า ฉันกำลัง

สร้างระบบจัดเก็บไฟล์สำหรับตัวเองเพราะฉันต้องรู้จักตัวละครเหล่านี้ให้ดีพอ ๆ กับที่เวอร์ตีรู้จัก ฉันต้องรู้ว่าอะไรเป็นแรงจูงใจของพวกเขา อะไรที่ขับเคลื่อนพวกเขา อะไรทำให้พวกเขาลงมือทำ

ฉันเห็นความเคลื่อนไหวด้านนอกหน้าต่าง เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง พยาบาลก็กำลังเดินจากไปยังประตูหลัง ฉันจึงมองเวอร์ตีครู่หนึ่ง สงสัยว่าเธอจะมีปฏิกิริยาหรือไม่เมื่อตอนนั้นพยาบาลเลิกอ่านหนังสือให้เธอฟังแล้ว ไร้ความเคลื่อนไหวใดๆ มีเธอวางอยู่บนตัก และศีรษะเธอเอียงไปด้านหนึ่ง รวากับว่าสมองของเธอไม่สามารถแม้แต่จะส่งสัญญาณบอกให้รู้ว่าเธอต้องปรับท่าทางให้ตรงก่อนที่จะคอเธอจะปวด

เวอร์ตีผู้เฉลียวฉลาดเปี่ยมพรสวรรค์ไม่อยู่ในนั้นอีกต่อไปแล้ว ร่างกายเธอเป็นเพียงสิ่งเดียวที่เหลือรอดมาจากเหตุการณ์นั้นหรือเปล่านะ รวากับว่าเธอเป็นไขกระดูกเกาะเปลือกออกและไหลออกมา และสิ่งที่เหลืออยู่ก็มีแต่เพียงเศษเสี้ยวเล็กจิ๋วของเปลือกแข็ง

ฉันชำเลืองกลับไปมองโต๊ะและพยายามจดจำ ฉันอดสงสัยไม่ได้ว่าเธอมีรับมือกับเรื่องทั้งหมดนี้อย่างไร ภายนอกเขาคือเสาคอนกรีต แต่ภายในนั้นจะต้องกลวงเปล่า น่าพิศวงเมื่อได้รู้ว่านี่คือชีวิตของเขาตอนนี้ คือการดูแลเปลือกไขที่ไม่มีไขแดง

หยาบคายจัง

ฉันไม่ได้พยายามหยาบคาย ฉันแค่...ไม่รู้สิ ฉันรู้สึกเหมือนว่าคงจะดีกว่าสำหรับทุกคนถ้าเธอไม่รอดชีวิตจากเหตุการณ์นั้น ฉันรู้สึกผิดทันทีที่คิดเช่นนั้น แต่มันทำให้ฉันนึกถึงสองสามเดือนที่ผ่านมาที่ฉันดูแลแม่ ฉันรู้ว่าแม่จะเลือกความตายแทนที่จะทุพพลภาพสาหัสอย่างที่แม่เร่งทำให้แม่เป็น แต่นั่นก็แค่ไม่กี่เดือนในชีวิตของแม่...ของชีวิตฉัน นั่นคือ ทั้ง ชีวิตของเจเรมีตอนนี้ ดูแลรักษาที่ไม่ใช่ภรรยาของเขาอีกต่อไป ผูกติดอยู่กับบ้านที่ไม่ใช่บ้านอีกต่อไป และฉันจินตนาการไม่ออกเลยว่าเวอร์ตีจะอยากให้เขาใช้ชีวิตแบบนี้ ฉันจินตนาการไม่ออกเลยว่า เธอ จะอยากให้เขาใช้ชีวิตแบบนี้

เธอไม่สามารถแม้แต่จะเล่นหรือพูดคุยกับลูกตัวเอง

ฉันภาวนาให้เธอไม่ได้อยู่ในนั้น เพื่อตัวเธอเอง ฉันจินตนาการไม่ออกว่าจะยากขนาดไหนถ้าความคิดของเธอยังคงอยู่ในนั้น แต่สมองที่เสียหายไม่เหลือหนทางทางกายภาพให้เธอแสดงตัวเองออกมา มันได้ปล้นเอาความสามารถใดก็ตามที่จะมีปฏิกิริยา หรือปฏิสัมพันธ์ หรือแปลงสิ่งที่เธอคิดอยู่ออกมาเป็นคำพูด

ฉันงยศีรษะขึ้นอีกครั้ง

เธอกำลังจ้องมองตรงมาที่ฉัน

ฉันหลุดลุกขึ้นยืน แก้อัทำงานเลื่อนไปด้านหลังบนพื้นไม้ เวอร์ตีกำลังมองตรงมาที่ฉันทางหน้าต่าง ศีรษะเธอหันมาทางฉัน ตาเธोज้องมาที่ตาฉัน ฉันยกมือขึ้นมาที่ปากและก้ำวถอยหลัง ฉันรู้สึกถูกคุกคาม

ฉันอยากให้เธอพ้นไปจากสายตาจึงกระเียบไปทางซ้าย ไปทางประตูห้องทำงาน ฉันไม่อาจหลบหนีสายตาจ้องมองของเธออยู่ครู่หนึ่ง เธอคือโมนาลิซาที่ตามติดฉันไปขณะที่ฉันเคลื่อนตัวตัดข้ามห้อง แต่เมื่อฉันไปถึงประตูห้องทำงาน เราก็ไม่ได้ประสานสายตากันอีกต่อไป

สายตาเธอไม่ได้มองตามฉันมา

ฉันปล่อยมือลงและเอนตัวพิงผนัง ฝ้ามองขณะที่เอพริลเดินกลับออกมาข้างนอกพร้อมผ้าขนหนู เธอขีดคางให้เวอร์ตีแล้วหยิบหมอนใบเล็กขึ้นจากตักเวอร์ตีและยกศีรษะ สอดหมอนไว้ระหว่างไหล่กับแก้มเธอ เมื่อปรับศีรษะให้ตรงแล้ว เธอก็ไม่ได้มองเข้ามาทางหน้าต่างอีก

“เซี่ย” ฉันกระซิบอยู่คนเดียว

ฉันกลัวผู้หญิงที่แทบขยับไม่ได้และแม้แต่พูดก็ทำไม่ได้ ผู้หญิงที่ไม่สามารถหันศีรษะไปมองใครสักคนอย่างเต็มใจ อย่างว่าแต่สบตาอย่างจงใจเลย

ฉันอยากดื่มน้ำ

ฉันเปิดประตูห้องทำงาน แต่แล้วก็ร้องเสียงหลงเมื่อโทรศัพท์มือถือของฉัน

ตั้งขึ้นบนโต๊ะข้างหลัง

เวรเอีย ฉันเกลียดอะดรีนาลิน ซีพอร์ฉันตื่นเร็ว แต่นั่นพ่นลมออกทางปาก และพยายามสงบสติขณะรับโทรศัพท์ เป็นเบอร์ที่ไม่รู้จัก

“สวัสดีค่ะ”

“มิสแอชลีย์ใช่ไหมครับ”

“ใช่แล้วค่ะ”

“นี่โดโนแวน เบเกอร์ จากอะพาร์ตเมนต์ครีกวูดนะครับ คุณส่งใบสมัครมาเมื่อสองสามวันก่อนใช่ไหมครับ”

ฉันไล่กวดที่มีสิ่งหันเหความสนใจ ฉันเดินกลับไปทำหน้าที่ พยาบาลย้ายรถเข็นของเวรติไปแล้ว ตอนนั้นฉันจึงเห็นเพียงด้านหลังศีรษะเธอ “ใช่ค่ะ มีอะไรหรือคะ”

“ผมโทรมาเพราะว่าเราดำเนินการใบสมัครของคุณแล้ววันนี้ โชคดีเลยครับ เพิ่งมีการฟ้องขับไล่เมื่อไม่นานมานี้ในชื่อของคุณ เราจึงพิจารณาอนุมัติอะพาร์ตเมนต์ให้คุณไม่ได้”

แล้ว? ฉันเพิ่งย้ายออกเมื่อสองวันก่อนนี่เอง “แต่พวกคุณอนุมัติใบสมัครของฉันแล้วนี่คะ ฉันน่าจะ得以ย้ายเข้าไปสัปดาห์หน้า”

“ที่จริงแล้วคุณได้รับการยื่นขอ พิจารณาเท่านั้นนะครับ ใบสมัครของคุณไม่ได้ดำเนินการเต็มรูปแบบจนกระทั่งวันนี้ เราอนุมัติใบสมัครที่เพิ่งมีการฟ้องขับไล่เมื่อเร็ว ๆ นี้ไม่ได้ ผมหวังว่าคุณจะเข้าใจนะครับ”

ฉันบิบนวดท้ายทอย อีกสองสัปดาห์กว่าฉันจะได้เงิน “ขออภัยค่ะ” ฉันพูดกับเขา พยายามไม่ให้ฟังดูน่าสมเพชอย่างที่รู้สึกอยู่ตอนนั้น “ฉันไม่เคยจ่ายค่าเช่าสายเลยจนถึงตอนนี้ ฉันเพิ่งได้รับจ้างให้ทำงานใหม่ และในอีกสองสัปดาห์ ถ้าคุณให้ฉันย้ายเข้าไปได้ตอนนี้ ฉันจ่ายค่าเช่าทั้งปีให้คุณยังได้เลย ฉันสาบาน”

“คุณอุทธรณ์คำตัดสินได้เสมอครับ” เขาพูด “อาจจะใช้เวลาสักสองสาม

สัปดาห์ แต่ผมเคยเห็นใบสมัครที่ได้รับอนุมัติเนื่องจากมีเหตุขัดข้อง”

“ฉันไม่มีเวลาสองสามสัปดาห์หรอกค่ะ ฉันย้ายออกจากอะพาร์ตเมนต์เดิมแล้ว”

“ผมเสียใจครับ” เขาพูด “ผมจะส่งคำตัดสินของเราถึงคุณทางอีเมล และที่ท้ายอีเมลมีเบอร์ติดต่อสำหรับอุทธรณ์ ขอให้วันนี้เป็นวันที่ดีนะครับ มิสแอชลีย์”

เขาตัดสาย แต่ฉันยังคงถือโทรศัพท์แนบหูอยู่ขณะบีบนิ้วคอก ฉันหวังว่าจะตื่นจากฝันร้ายนี้ ณ วินาทีใดก็ได้นี้ ขอขอบคุณค่ะแม่ แล้วก็ฉันจะทำยังไงดีวะ

มีเสียงเคาะประตูห้องทำงานเบาๆ ฉันหมุนตัวไป สะดุ้งอีกครั้ง ฉันรับมือกับเรื่องวันนี้ไม่ไหว เจเรมียืนอยู่ตรงช่องประตูห้องทำงาน มองฉันด้วยสีหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ

ฉันเปิดประตูทิ้งไว้ตอนที่โทรศัพท์ดัง เขาน่าจะได้ยินบทสนทนาทั้งหมด ฉันแปะคำว่าขายหน้าบนรายการคำคุณศัพท์ที่บรรยายถึงวันนี้ได้เลย

ฉันวางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะทำงานของเวอร์ตีแล้วหลุดตัวลงบนเก้าอี้ทำงาน “ชีวิตฉันไม่ได้บัดซบขนาดนี้ตลอดหรอกนะคะ”

เขาหัวเราะเล็กน้อย ก้าวเข้ามาในห้อง “ผมก็เหมือนกันครับ”

ฉันรู้สึกขอบคุณความเห็นนั้น ก้มลงมองโทรศัพท์ “ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” ฉันพูด หมุนโทรศัพท์เป็นวงกลม “เดี๋ยวฉันก็หาทางได้”

“ผมให้คุณยืมเงินได้นะครับ จนกว่าค่าจ้างล่วงหน้าจะผ่านตัวแทนของคุณ ผมจะต้องถอนเงินจากกองทุนรวมของเรา แต่อีกสามวันก็จะได้”

ฉันไม่เคยอับอายขนาดนี้มาก่อนเลย และฉันรู้ว่าเขาดูออกเพราะว่าฉันขดตัวขณะโน้มตัวไปข้างหน้าบนโต๊ะแล้วชนหน้าลงกับมือ

“คุณใจดีมากเลย แต่ฉันจะไม่ยืมเงินคุณหรอกนะคะ”

เขาเงิบไปครู่หนึ่งแล้วเลือกนั่งลงบนโซฟา เขานั่งสบายๆ เอนตัวมาข้างหน้า ประสานมือตรงหน้า “ฉันก็อยู่ที่นั่นจนกว่าค่าจ้างล่วงหน้าจะเข้าบัญชีคุณสิครับ อีกแค่

หนึ่งหรือสองสัปดาห์เอง” เขามองไปรอบ ๆ ห้องทำงาน เห็นว่าฉันไม่ได้ คีบหน้าไปมากแค่ไหนตั้งแต่มาถึงเมื่อวานนี้ “เราไม่ว่าอะไรหรอกครับ คุณไม่ได้เกะกะอะไรเลย”

ฉันสายศีรษะ แต่เขาขัดจังหวะ

“โลเวน งานที่คุณรับทำนี้ไม่ถนัดครับ ผมอยากให้คุณใช้เวลาเตรียมงานที่นั่นมากขึ้นไปยิ่งดีเสียกว่ากลับไปนิวยอร์กพรุ่งนี้แล้วรู้ตัวว่าคุณน่าจะอยู่ต่อ”

ฉันต้องการเวลามากกว่านี้จริง แต่สองสัปดาห์ในบ้าน หลังนี้ นะหรือ กับผู้หญิงที่ทำให้ฉันกลัว กับต้นฉบับที่ฉันไม่ควรอ่าน กับผู้ชายที่ฉันรู้รายละเอียดส่วนตัวมากเกินไปนะหรือ

ไม่ใช่ความคิดที่ดีเลย ไม่มีตรงไหนที่ดีเลย

ฉันตั้งท่าจะสายศีรษะอีกครั้ง แต่เขาชูมือข้างหนึ่งขึ้น “เลิกเกรงใจเถอะครับ เลิกอายนได้แล้ว แค่ออกว่าก็ดี”

ฉันมองเลยเขาไปยังกล่องทั้งหลายที่วางเรียงตามผนังเบื้องหลังเขา ข้าวของที่ฉันยังไม่ได้แตะต้อง แล้วฉันก็คิดว่าเมื่อมีเวลาสองสัปดาห์ในห้องนี้ ฉันจะมีเวลาอ่านหนังสือทุกเล่มของเธอที่เคยตีพิมพ์มา ทำบันทึกแต่ละเล่ม และเป็นไปได้ว่าวางโครงเรื่องสามเล่มใหม่ด้วย

ฉันถอนหายใจ ยินยอมด้วยความโล่งอกเล็กน้อย “ก็ดีค่ะ”

เขายิ้มเล็กน้อย แล้วยืนขึ้นและเดินไปที่ประตู

“ขอบคุณนะคะ” ฉันพูด

เจเรมีหันกลับมาทางฉัน ฉันนี่ก็อยากให้ตัวเองปล่อยเขาเดินออกนอกประตูไป เพราะสาบานได้ว่าฉันมองเห็นร่องรอยเสียใจในสีหน้าเขา เขาอ้าปาก เหมือนอยากจะพูดว่า “ด้วยความยินดี” หรือไม่ก็ “ไม่มีปัญหา” แต่เขาเพียงหุบปากและผินยิ้ม แล้วปิดประตูตามหลังเมื่อออกไป

. . .

जेरेमीบอกฉันตอนบ่ายก่อนหน้าว่าฉันต้องออกไปข้างนอกก่อนที่จะดวงอาทิตย์จะลับหลังเทือกเขา “คุณจะได้เห็นว่าทำไมเวอร์ตีถึงไม่อยากให้มีอะไรมาบดบังทิวทัศน์จากห้องทำงานของเธอ”

ฉันเอาหนังสือของเธอเล่มหนึ่งมาอ่าน บนเฉลียงหลังบ้านมีเก้าอี้ให้เลือกสักสิบตัว ฉันจึงนั่งที่โต๊ะบนชานบ้าน เจเรมี่กับครูว์อยู่ที่ริมทะเลสาบ กำลังแฉะขึ้นไม้เก่าๆ ออกจากท่าตกปลา การได้นั่งดูครูว์รับขึ้นไม้ที่เจเรมี่ส่งให้เขาแบบนี้ก็น่ารักดี เขาชนมันไปไว้ที่เศษไม้กองโตแล้วรับอีกชิ้นมาจากพ่อ ในแต่ละครั้งเจเรมี่ต้องรอเขาเพราะครูว์ใช้เวลาการจัดขึ้นไม้้นั้นนานกว่าที่เจเรมี่จะออกจากกรอบไม้ มันพิสูจน์ว่าเขาเป็นพ่อที่อดทนขนาดไหน

เขาทำให้ฉันนึกถึงพ่อนิดหน่อย พ่อตายตอนที่ฉันอายุเก้าขวบ แต่ฉันไม่แน่ใจว่าฉันเคยเห็นพ่อโกรธหรือเปล่า แม้แต่กับแม่ที่มีความเห็นน้าวำคำญและอารมณ์ร้อนบ่อยๆ และฉันก็โตมาโดยที่เคื่องพ่อเรื่องน้อยๆ บางทีฉันก็มองว่าความอดทนของพ่อเป็นความอ่อนแอเวลาเป็นเรื่องเกี่ยวกับแม่

ฉันมองดูครูว์กับเจเรมี่อีกครู่หนึ่ง สลับกับพยายามอ่านให้จบบท แต่กลับพบว่าทำความเข้าใจเรื่องราวได้ยากเพราะว่าเจเรมี่ถอดเสื้อเมื่อสองสามนาทีก่อนถึงแม้ฉันจะเคยเห็นเขาถอดเสื้อชุดมาก่อนแล้ว แต่ฉันก็ไม่เคยเห็นเขาไม่สวมเสื้อยืดชิ้นใน ผิวเขาเป็นมันเลื่อมเพราะเหงื่อจากสองชั่วโมงที่ผ่านมาที่ท่าตกปลา เวลาที่เขาใช้ค้อนัดไม้ กล้ามเนื้อหลังเขายืดเหยียดออก และฉันนึกถึงบทสุดท้ายที่เวอร์ตีเขียนได้ทันที มีรายละเอียดส่วนตัวมากมายเหลือเกินเกี่ยวกับชีวิตเช็ทซ์ของพวกเขา และจากที่ฉันอ่านนั้นมันเข้มข้นมาก มากกว่าที่ความสัมพันธ์ใดก็ตามของฉันเคยเป็น

ยากที่จะมองเขาและ ไม่ คิดเรื่องเช็ทซ์ตอนนี้ ไม่ใช่ว่าฉันอยากมีเช็ทซ์กับเขาหรอกนะ และก็ไม่ใช่ว่าไม่อยากด้วย ก็แค่...ในฐานะนักเขียนแล้ว ฉันรู้ว่าเขาเป็นแรงบันดาลใจของเธอสำหรับตัวละครชายหลายตัวในหนังสือ และมันทำให้ฉันสงสัยว่า ถ้าฉันต้องมองเขาในฐานะแรงบันดาลใจของฉันระหว่างที่จัดการกับนิยายที่เหลือของ

ชุดนี้ ฉันหมายถึง...มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเลวร้ายที่สุดหรอกกับการถูกบังคับให้ก้าวเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ของเวอร์ตีและนิกภาพเจรมีไปอีกยี่สิบสี่เดือนระหว่างที่ฉันเขียน

ประตูลังกระแทกปิด และฉันละลายตาไปจากเจรมี เอพริลยืนอยู่บนชานบ้าน จ้องมองฉัน สายตาเธอมองตามสายตาฉัน แล้วเธอก็เบนสายตากลับมาที่ฉัน เธอเห็น เห็นฉันมองเจ้านายคนใหม่ น่าสมเพช

เธอมาจ้องฉันจ้องมองเขามานานแค่ไหนแล้ว ฉันอยากเอาหนังสือปิดหน้า แต่ฉันกลับยั้งไว้กับว่าฉันไม่ได้ทำอะไรผิด ฉันหมายความว่า ฉันไม่ได้ทำอะไรผิด

“ฉันจะไปแล้วค่ะ” เอพริลบอก “ฉันพาเวอร์ตีเข้านอนแล้วและเปิดโทรทัศน์ เธอกินอาหารเย็นกับยาแล้ว เผื่อว่าเธอถาม”

ฉันไม่รู้ทำไมเธอถึงบอกฉันเรื่องนี้ เพราะฉันไม่ได้เป็นผู้มีอำนาจสั่งการ “โอเคค่ะ ราตรีสวัสดิ์นะคะ”

เธอไม่ได้พูดราตรีสวัสดิ์ตอบฉัน เธอเดินกลับเข้าไปในบ้านและปล่อยให้ประตูห่วยพังปิดอีกครั้ง หนึ่งนาทีต่อมาฉันก็ได้ยินเสียงเครื่องยนต์รถของเธอขับออกไปบนทางรถ หายไประหว่างแมกไม้ ฉันขำเสียงมองกลับไปยังเจรมีกับครูว์ และเจรมีกำลังงัดไม้อีกชิ้นออกมา

ครูว์กำลังจ้องมองฉัน เขายืนอยู่ใกล้กองไม้จากท่าตกปลาที่ถูกนำมาทิ้ง เขายิ้มและโบกมือ ฉันยกมือข้างหนึ่งขึ้นจะโบกตอบ แต่ตอนนี้เป็นกัปานหลวมๆ เมื่อตระหนักว่าครูว์ไม่ได้กำลังโบกมือให้ฉัน เขากำลังมองเหนือฉันขึ้นไป ทางขวามือ

เขากำลังมองหน้าต่างนอนของเวอร์ตี

ฉันหมุนตัวไปและเงยหน้าขึ้นมองตอนที่ผ้าม่านห้องนอนเธอปิดลงมาพอดี ฉันทิ้งหนังสือลงบนโต๊ะที่ชานบ้าน ปิดขวดน้ำล้มไปด้วย ฉันลุกขึ้นยืนและถอยหลังสามก้าวเพื่อดูหน้าต่างให้ถนัดขึ้น แต่ไม่มีใครอยู่ตรงนั้น ฉันอ้าปากค้าง หันกลับไปมองครูว์ แต่เขาถอยกลับไปท่าตกปลาแล้วเพื่อรับไม้อีกชิ้นจากเจรมี

ฉันเห็นอะไรต่างๆ ไปเอง

แต่ทำไมเขาถึงโบกมือไปทางหน้าต่างห้องเธอละ ถ้าเธอไม่ได้อยู่ตรงนั้น แล้วเขาโบกมือทำไม

ไม่มีเหตุผลเลย ถ้าเธอกำลังมองออกมาทางหน้าต่าง ครूरก็น่าจะมีปฏิกิริยามากกว่านี้ เมื่อดูจากว่าเธอไม่สามารถพูดหรือเดินเองได้ตั้งแต่ที่เกิดเหตุรถชน หรือบางทีเขาอาจไม่เข้าใจว่าแม่ของเขาเดินไปที่หน้าต่างนั้นเป็นปาฏิหาริย์ เขาอายุแค่ห้าขวบ

ฉันก็มองหนังสือที่บัดนี้ถูกน้ำหกใส่แล้วหีบมันขึ้นสะบัดน้ำออก ฉันระบายลมหายใจไม่สม่ำเสมอเพราะรู้สึกเหมือนว่าเครียดมาทั้งวัน ฉันแน่ใจว่าฉันยังหวาดหวั่นอยู่สักหน่อยเพราะคิดว่าเธอจ้องมองฉันก่อนหน้านี และเป็นเหตุผลว่าทำไมฉันถึงสรุปเอาเองว่าเห็นมานานขยับ

ใจฉันส่วนหนึ่งอยากลืมนั่นไปและขังตัวเองอยู่ในห้องทำงานและทำงานตลอดทั้งคืน แต่ฉันรู้ว่าฉันจะทำได้ถ้าไม่ไปดูเธอ ดูให้แน่ใจว่าฉันไม่ได้เห็นสิ่งที่ฉันคิดว่าฉันเห็น

ฉันวางหนังสือลงบนโต๊ะที่ชานบ้านและเข้าไปในบ้าน ไปที่บันได ฉันเงิบ ฉันไม่แน่ใจว่าทำไมถึงรู้สึกว่าการต้องเงิบขณะแอบไปดูเธอ ฉันรู้ว่าเธอน่าจะทำความเข้าใจอะไรไม่ได้มากนัก แล้วจะสำคัญอะไรละถ้าฉันแสดงตัวให้รู้ว่าการลงไปหา ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังเงิบขณะเดินขึ้นบันได ไปตามทางเดิน และไปที่ประตูห้องนอนเธอ

มันเปิดแง้มอยู่ และฉันมองเห็นหน้าต่างที่มองออกไปเห็นสนามหลังบ้าน ฉันทาบฝ่ามือบนประตูและเริ่มเปิดมัน ฉันขบริมฝีปากกลางขณะยื่นศีรษะเข้าไป

เวอร์ตีนอนอยู่บนเตียง หลับตา มืออยู่ข้างลำตัวบนผ้าห่ม

ฉันถอนหายใจเสียบๆ ด้วยความโล่งอก แล้วรู้สึกโล่งอกยิ่งขึ้นอีกเมื่อเปิดประตูกว้างขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นพัดลมหมุนไปมาจากเตียงของเวอร์ตีไปทางหน้าต่างที่มองออกไปเห็นสนามหลังบ้าน ทุกครั้งที่พัดลมหันไปทางหน้าต่าง ผ้าห่มก็ขยับไหว

ครั้งนี้ฉันถอนหายใจดังกว่าเดิม พัดลมเวอร์นั้นแหละเอง ตั้งสติหน่อย โลเวน
ฉันปิดพัดลมเพราะข้างในนี้เย็นเกินไปสักหน่อยที่จะเปิดพัดลม ประหลาดใจ
ที่เอพริลเปิดมันทั้งไว้แต่แรก ฉันเบนสายตาไปที่เวอริตีอีกครั้ง แต่เธอก็ยังหลับอยู่
และเมื่อไปถึงประตู ฉันก็ชะงัก หันมองโต๊ะเครื่องแป้งซึ่งมีรีโมตทีวีวางอยู่บนนั้น
ฉันงยหน้ามองทีวีที่ติดอยู่บนผนัง

มันไม่ได้เปิด

เอพริลบอกว่าเธอเปิดทีวีก่อนจะออกไป แต่ทีวีไม่ได้เปิดอยู่

ฉันไม่แม้แต่จะหันกลับไปมองเวอริตีอีกครั้ง ฉันดึงประตูปิดแล้วรีบลงบันได

ฉันจะไม่กลับขึ้นไปบนนั้นอีก ฉันทำให้ตัวเองกลัว คนที่ฉันกลัวที่สุดก็คือ
คนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ที่สุดในบ้านหลังนี้ ไม่มีเหตุผลเลยด้วยซ้ำ เธอ ไม่ได้กำลัง
จ้องมองฉันทางหน้าต่างห้องทำงาน เธอ ไม่ได้ ยืนมองครุ่นอยู่ตรงหน้าต่าง และเธอ
ไม่ได้ ปิดทีวีเอง มันน่าจะตั้งเวลาไว้ หรือไม่เอพริลก็บังเอิญกดปุ่มสองครั้งและคิด
ว่าเธอเปิดมัน

แม้ว่าข้อเท็จจริงคือฉันรู้ตัวว่าคิดอะไรทั้งหมดเหล่านี้ไปเอง แต่ฉันก็ยังเดิน
กลับไปห้องทำงานของเวอริตี ปิดประตู และหยิบอัตชีวประวัติอีกบทหนึ่งของเธอ
บางทีการได้อ่านจากมุมมองของเธอมากขึ้น อาจจะช่วยยืนยันให้ฉันแน่ใจว่าเธอไร้พิษ
ภัยและฉันต้องทำให้เย็นฉ่ำหายเลย

บทที่สาม

ฉันรู้ตัวว่าท้องเพราะหน้าอกฉันดูสวยกว่าที่เคยเป็น

ฉันรับรู้ถึงร่างกายตัวเองได้ดีมาก อะไรบ้างที่เข้าไปในร่างกาย จะบำรุงมันอย่างไร จะคอยดูแลอย่างไรให้รูปร่างกระชับ ฉันโตมาพร้อมกับดูเอวแม่ขยายใหญ่ขึ้นด้วยความเกียจคร้าน จึงออกกำลังกายทุกวัน บางทีก็วันละสองครั้ง

ฉันเรียนรู้แต่เนิ่น ๆ ว่ามนุษย์ไม่ได้ประกอบด้วยสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวเท่านั้น เราเป็นสองส่วนที่ประกอบกันขึ้นเป็นองค์กรรวม

เรามีสติรับรู้ ซึ่งประกอบด้วยความคิด วิญญาณ และส่วนที่จับต้องไม่ได้ทั้งหลาย

และเรามีตัวตนเชิงกายภาพ ซึ่งเป็นเครื่องจักรที่สติรับรู้ของเราพึ่งพาเพื่อเอาชีวิตรอด

ถ้าคุณทำเครื่องจักรนี้พัง คุณก็จะตาย ถ้าคุณละเลยเครื่องจักรนี้ คุณก็จะตาย ถ้าคุณคิดเอาเองว่าสติรับรู้ของคุณมีชีวิตยืนยาวกว่าเครื่องจักรละก็ คุณจะตายหลังจากที่เรียนรู้ได้ไม่นานว่าคุณคิดผิด

ที่จริงแล้วมันง่ายมาก ดูแลตัวตนเชิงกายภาพของคุณให้ดี ให้สิ่งที่มันต้องการ ไม่ใช่สิ่งที่สำนึกบอกว่ามันอยากได้ การยอมแพ้ต่อความกระหายอยากของความคิดซึ่งในที่สุดแล้วจะทำให้ร้ายร่างกายก็เหมือนพ่อแม่ผู้อ่อนแอที่ยอมจำนนต่อลูก “โอ วันนีไม่โอเคเธอ อยากกินคุกกี้ทั้งกล่องเลยไหมจ๊ะ ตกลงจะลูกรักกินเลย และดื่มน้ำอัดลมนี้ด้วยนะ”

การดูแลร่างกายของคุณก็ไม่ต่างจากการดูแลเด็ก บางครั้งก็ยาก บางครั้งก็ห่วย บางครั้งคุณแค่อยากจะยอมแพ้ แต่ถ้าคุณยอมแพ้ คุณก็ต้องชดใช้ผลที่เกิดขึ้นตามมาไปอีกสิบแปดปี

การเปรียบเทียบนี้ใช้ได้ดีเลยกับแม่ของฉัน แม่ดูแลฉันแบบเดียวกับที่แม่ดูแลร่างกายตัวเอง คือน้อยมาก บางครั้งฉันก็สงสัยว่าแม่อังวณอยู่หรือเปล่า แม่ยังคงละเลยเครื่องจักรนั้นหรือไม่ ฉันคงไม่รู้หรอก ฉันไม่ได้คุยกับแม่มาหลายปีแล้ว

แต่ฉันไม่สนใจจะคุยเรื่องของผู้หญิงที่เลือกจะไม่คุยกับฉันอีก ฉันจะคุยเรื่องสิ่งแรกที่ลูกของฉันขโมยไปจากฉัน

जेरेमी

ฉันไม่ได้สังเกตเห็นหวัชโมยนี้แต่แรก

แรกเริ่มนั้น หลังจากที่เรารู้ว่า คินที่เรามั่นหมายกัน ได้กลายมาเป็น คินที่เราทำให้เกิดการตั้งครรภ์ ฉันมีความสุขจริงๆ ฉันมีความสุขเพราะजेरेमीมีความสุข และ ณ จุดนั้น นอกเหนือไปจากที่หน้าอกฉันดูสวยกว่าที่เคยแล้ว ฉันไม่ได้รู้เลยว่า การตั้งครรภ์จะก่อความเสียหายขนาดไหนต่อเครื่องจักรที่ฉันดูแลรักษาอย่างยากลำบาก

เมื่อราวเดือนที่สาม ไม่กี่สัปดาห์หลังจากที่ฉันรู้ว่าตั้งครรภ์ ฉันก็เริ่มสังเกตเห็นความแตกต่าง มันเป็นพุงน้อยๆ ขนาดเล็ก แต่มันอยู่ตรงนั้น ฉันเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ยืนอยู่ข้างหน้ากระจก มองไปหน้าด้านข้างของตัวเอง มือข้างหนึ่งวางทาบบนท้องและรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างไม่คุ้นเคย และท้องฉันยื่นออกมาเล็กน้อย

ฉันขยะเขยง ฉันปฎิญาณตนว่าจะออกกำลัังวันละสามครั้ง ฉันเคยเห็นผลของการตั้งครรภ์ที่มีต่อผู้หญิง และรู้ด้วยว่าความเสียหายส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงไตรมาสสุดท้าย ถ้าฉันคิดออกไม่ทางใดก็ทางหนึ่งว่าจะคลอดก่อนกำหนดได้อย่างไร... บางทีตอนสักสามสิบสามหรือสามสิบสี่สัปดาห์ ฉันก็อาจสามารถเลี่ยงส่วนที่ก่อให้เกิดความเสียหายจากการตั้งครรภ์ได้ การรักษาพยาบาลก้าวหน้าไปมาก ทารกที่เกิดก่อนกำหนดขนาดนั้นแทบจะปกติดีเสมอ

“ว้าว”

ฉันลดมือลงและมองไปที่ช่องประตู เจริมยีนฟิงกรอบประตูอยู่ กอดแขนเหนือหน้าอก เขากำลังยิ้มให้ฉัน “เริ่มจะเห็นแล้ว”

“เปล่านะ” ฉันขว่มว่ท้อง

เขาหัวเราะและยื่นระยะห่างระหว่างเราเข้ามา โอบแขนรอบตัวฉันจากข้างหลัง เขาวางมือทั้งสองข้างบนท้องฉันและมองฉันในกระจก แล้วจูบไหล่ฉัน “คุณไม่เคยดูสวยเท่านี้มาก่อนเลย”

นั่นเป็นคำโกหกเพื่อให้ฉันรู้สึกดีขึ้น แต่ฉันก็รู้สึกขอบคุณ แม้กระทั่งคำโกหกของเขาก็มีความหมายต่อฉัน ฉันบีบมือเขาแล้วเขาก็จับตัวฉันหมุนให้หันไปหา แล้วจูบฉัน จับฉันเดินถอยหลังไปจนถึงเคาน์เตอร์ในห้องน้ำ เขารู้ฉันขึ้นนั่งบนเคาน์เตอร์แล้วยืนอยู่ระหว่างขาฉัน

เขายังคงสวมเสื้อผ้าเต็มชุด เพิ่งกลับจากทำงาน ส่วนฉันเปลือยเปล่าทั้งตัว เพิ่งอาบน้ำเสร็จ สิ่งเดียวที่คั่นกลางระหว่างเราคือกางเกงของเขากับพุงยื่นๆ ที่ฉันยังคงพยายามแขม่วอยู่

เขาเริ่มเอาฉันบนเคาน์เตอร์นั้น แต่ไปจบบนเตียง

ศีรษะเขาอยู่บนหน้าอกฉัน และเขากำลังวาดวงกลมบนท้องฉันตอนที่มันร้องโครกครากเสียงดัง ฉันพยายามกระแอมเพื่อกลบเสียงนั้น แต่เขาหัวเราะ “มีคนหิวแน่ะ”

ฉันตั้งใจจะล่ายศีรษะ แต่เขาเงยศีรษะขึ้นจากอกมามองฉัน “เธออยากกินอะไรล่ะ”

“ไม่ค่ะ ฉันไม่หิว”

เขาหัวเราะอีกครั้ง “ไม่ใช่คุณ เฮอร์ลี” เขาพูด ตบท้องฉันเบาๆ “ผู้หญิงท้องน่าจะอยากกินอะไรแปลกๆ และกินตลอดเวลาเพราะเด็กไม่ใช่เธอ คุณแทบไม่กินอะไรเลย และคุณท้องร้อง” เขาลุกขึ้นนั่งบนเตียง “ผมต้องเลี้ยงสาว ๆ ของผม”

สาว ๆ ของเขา

“คุณยังไม่รู้สึกหน้อยว่าเป็นเด็กผู้หญิง”

เขายิ้มให้ฉัน “เป็นเด็กผู้หญิง ผมรู้สึกว่ามัน”

ฉันอยากกลอกตา เพราะในทางเทคนิคแล้วมันไม่ใช่อะไรทั้งนั้น ไม่ใช่เด็กผู้ชาย ไม่ใช่เด็กผู้หญิง มันเป็นก้อนหยุ่น ฉันตั้งท้องยังไม่นานขนาดนั้นสักหน่อย จะมาทักท้วงเอาว่าสิ่งที่เติบโตอยู่ข้างในตัวฉันกำลังหิวหรืออยากอาหารอะไรสักอย่างเป็นพิเศษจะเป็นเรื่องไร้สาระ แต่ฉันก็อธิบายได้ยากเพราะजेरेมีป्लीมปริ่มเรื่องทาร์กนี้ฉันไม่ใส่ใจนักหรือกว่าเขาปฏิบัติต่อมันมากกว่าที่มันเป็น

บางครั้งความตื่นเต้นของเขาก็ทำให้ฉัน ตื่นเต้น

ตลอดสองสามสัปดาห์ต่อมา ความตื่นเต้นของเขาช่วยให้ฉันรับมือกับมันได้ ยิ่งท้องฉันใหญ่ขึ้นเท่าไรเขาก็ยิ่งใส่ใจ เขายังจูบมันบ่อยขึ้นเวลาที่เรายูบกันเตียงด้วยกัน ตอนกลางคืน

พอตอนเช้า เขาจะจับผมฉันไว้ตอนที่ฉันอาเจียน เวลาเขาอยู่ที่ทำงาน เขาจะส่งข้อความที่น่าจะเป็นชื่อลูกทางข้อความถึงฉัน เขามักมุ่นกับการตั้งครรภ์ของฉันเหมือนที่ฉันมุ่นกับเขา เขาไปหาหมอครั้งแรกกับฉันด้วย

ฉันรู้สึกขอบคุณตอนที่เขาไปหาหมอครั้งที่สองด้วย เพราะว่ามันเป็นวันที่โลกของฉันเปลี่ยน

ผ่าแฝด

สองคน

ขณะที่โลเวน แอชลีย์ นักเขียนสาวผู้ไร้ชื่อเสียง
กำลังถูกปัญหาชีวิตรุมเร้า แต่แล้วเธอก็ได้รับข้อเสนออันเข้ายวนใจ
ให้มาเป็นผู้เขียนร่วมกับนักเขียนหญิงชื่อดังแห่งยุค เวนริตี ครอว์ฟอร์ด
เพื่อสานต่อซีรีส์นิยายขายดีที่เจ้าตัวไม่สามารถเขียนเองจนจบ
เนื่องจากประสบอุบัติเหตุและกลายเป็นผู้ป่วยติดเตียง

โลเวนมาที่คฤหาสน์ของครอบครัวครอว์ฟอร์ด
เพื่อเก็บข้อมูลเขียนหนังสือภาคต่อ เธอหวังจะพบบันทึกโครงเรื่อง
ที่เวนริตีทิ้งไว้ แต่สิ่งที่พบกลับเป็นต้นฉบับส่วนตัวของเวนริตี
ที่ไม่เคยเผยแพร่ที่ไหน และคงไม่ยากให้ใครอ่าน...
ต้นฉบับที่บรรจุเรื่องราวสะเทือนขวัญ เกี่ยวพันกับโศกนาฏกรรม
ครอบครัวและลูกแฝดที่จากไปตลอดกาล มันทั้งบิดเบือน น่าขยะแขยง
และชั่วร้ายเกินกว่าจะจินตนาการถึง จนเธอไม่แน่ใจว่าควรเปิดเผย
เรื่องนี้แก่เจรมี สามีของเวนริตีผู้ทุกข์โศกและเปี่ยมไปด้วยแรงดึงดูด
จนยากจะต้านทานไหว

และไม่เพียงแต่ต้นฉบับนั้นที่ทำให้โลเวนขวัญผวา
เธอไม่อาจแน่ใจว่าภายในร่างกายไร้ความรู้สึกและแววตาว่างเปล่า
ของเวนริตินั้น ความจริงแล้วอาจไม่ใช่อย่างที่ทุกคนคิด...

นิยายสะเทือนขวัญสันประสาทของคอลลิน ฮูเวอร์
นักเขียนขายดีติดอันดับ **New York Times Bestseller**
ที่มียอดขายผลงานรวมกว่า 20 ล้านเล่ม และสร้างปรากฏการณ์
#BookTok สั่นโลกออนไลน์เกือบทุกเล่มที่ตีพิมพ์ออกมา

“นิยายโรแมนซ์ร่วมสมัยของคอลลิน ฮูเวอร์ ดึงดูดผู้อ่าน
ได้อยู่หมัดด้วยเนื้อเรื่องที่ดิบคั่น โครงเรื่องที่ไม่น่าใคร
และจุดพลิกผันที่ลุ้นระทึกจนนั่งไม่ติด”

— *Business Insider*

“ผสมผสานระหว่างเรื่องโรแมนติกและความสยองขวัญ
เข้าด้วยกันอย่างไร้รอยต่อ”

— *New York Post*

คำเตือน นิยายเรื่องนี้เหมาะกับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป
มีประเด็นที่ละเอียดอ่อนต่อความรู้สึกผู้อ่าน อาทิ
การบรรยายอย่างโจ่งแจ้งถึงการตายและการฆาตกรรม
ความรุนแรงต่อเด็ก และเนื้อหาเรื่องเพศ